

Kendine Geç Kalmamak

– D. Deniz Dinç · 21 Mart 2026

Hikâye bu ya; melekler insanların mutluluğu çok hoyratça kullandıklarını görünce kızmışlar. "Biz en iyisi mutluluğu insanların hiç bulamayacakları bir yere saklayalım. Zor bulsunlar ki kıymetini bilsinler," demişler. Birçok yer denedikten sonra mutluluğu insanın kalbine saklamaya karar vermişler. Gerçekte kalplerinde saklı mutluluğu dışarıda arayan insanoğlu ise yüzyıllarca onu bulmak umuduyla helak olmuş. Anlamayı bıraktığınız her insan, aslında sizi kendinize biraz daha yaklaştıran bir kapıdır. Dışarının gürültüsünde kaybolanların aksine, kendi kalbindeki saklı defneyi bulabilenler için hayat artık bir arayış değil, bir kabul edıştır. Kendinizle barışmak, kusursuz görünme yorgunluğunu bir kenara bırakıp, altındaki dürüst ve hırpalanmış çehreyle el sıkışmaktır.

Bu barışın alfabesi, ilk önce aynadaki acılı kırıkları sevmekle başlar. Yüzdeki her çizgi, saçtaki her beyaz tel ve ruhtaki derin yara izleri; bir yenilginin değil, fırtınalı hayatta kalma savaşının gövdemize kazınmış izleridir. İnsan, kendi yıkıntılarında bir kale inşa etmeyi öğrendiğinde dışarıdaki fırtınalar artık sadece birer uğultudan ibaret kalır. Başkaları sizi sevsin, onaylasın ya da sizi kendi sığ kalıplarına sığdırsın diye kendinizden verdiğiniz her ödün, aslında kalbinizdeki saklı emaneti biraz daha derine gömmektir. Oysa hayır diyebilmenin keskin hafifliği, sınırlarını bir uçurum kenarı titizliğiyle çizebilmek, insanın kendine yapacağı en büyük iyiliktir.

Zira kendisiyle barışık olan insan, kalabalığın sahte sıcaklığında üşümek yerine, kendi kimsesizliğinin serinliğinde derman bulmayı bilir. O sessizlikte duyulan kendi sesiniz, dünyanın tüm alkışlarından daha gürdür. Geçmişin hayaletlerini azat etmek; yaşanan tüm acıların sorumluluğunu sırtınızdan atıp, içinizdeki küçük ve çaresiz çocuğun ellerinden tutarak "Geçti, hepsi geçti; yaşananlar senin suçun

değildi," diyebilecek kadar şefkatli olabilmektir.

Başkalarının ışığıyla aydınlanmaya çalışmayan, başkasının çiçek bahçesine bakıp kendi saksısındaki tek bir yaprağa küsmeyen insan, kıyaslama hapishanesinden kurtulmuş demektir. Bu kurtuluş, özgürlüğün temel taşıdır. Kaba kuvvetin güç, zarafetin ise güçsüzlük sayıldığı bu hoyrat dünyada; naif kalabilmek, zarif bir duruşu koruyabilmek en büyük direniştir. İnsan eksildikçe derinleşir; hayat bir şeyleri alıp götürdüğünde oluşan boşluğu felsefeyle, edebiyatla ve hakikatle doldurabilmek kalbin en büyük zenginliğidir.

Nietzsche'nin sarsıcı uyarısı kulaklarımızda çınlar: "Kendi alevinde yanmaya hazır olmalısın; önce kül olmadan nasıl yeni olabilirsin ki?". Sonunda, başkalarının sizin hakkınızda kurduğu sığ senaryolara sadece gülümseyip geçmek ve her şeye rağmen o büyük kelimeye, eyvallaha sığınmak; meleklerin kalbinize sakladığı şifreyi çözmektir. Eyvallah demek, bir boyun eğme değil; olana da olmayana da, gidene de kalana da büyük bir olgunlukla baş eğip, kendi yoluna devam edebilme onurudur. Bu, kalbinizdeki saklı sevgiye ve vicdanınıza verdiğiniz sessiz bir sözdür. Çünkü hayat, birilerini razı etme çabası değil, kalbindeki saklı şifreye sadık kalma davasıdır.

Aşk ile eyvallah

Derya Deniz DİNÇ